

שלמים מפגלין את הנסכים, (79) אם חישוב על השלמים מתפגלים הנסכים, ומתפגלין השלמים עצמם. (80)

במתניתא תנא משמיה דרבי עקיבא, הוקשו כל הקדשים למנחה ללמד, מה מנחה מתקדשת בבלוע להיות כמוה, אף כל הקרבנות מתקדשת בבלוע להיות כמוה להאכל כדין החומר שבהם.

ומפרשינן: ואיצטריך למכתב מנחה ואיצטריך למכתב הטאת, שבשניהם צריך פסוק שהחתיכה הבלועה ממנה מתקדשת להיות כמוה.

דאי אשמעינן מנחה בלבד, הייתי אומר דאידי דרכיבא משום שהיא סולת היא נבלעת כיון שהיא רכה ודבר רך נבלע בקלות. אבל הטאת שאינה רכה אימא לא מקדשת בבלוע.

ואי אשמעינן הטאת בלבד, הייתי אומר משום דקריר כיון שהבשר הוא עבה ושמן נכנס השומן ונבלע בתוכו עמוק. אבל מנחה שאיננה עבה, אימא לא מתקדשת בבלוע. לכן צריכא לכתוב בשניהם שמתקדשת בבלוע.

והוקשו כל הקרבנות לטאת, ללמד, מה טאת אינה באה אלא מן החולין, וביום, ובידו הימנית, אף כל הקרבנות אינה באה

אלא מן החולין, ולא ממעשר שני, וביום, שאין שוחטים את הזבחים ואין זורקים את דמם אלא ביום, וכן שאר העבודות נעשות רק ביום כגון הקטרה, קבלה, הזיה, קמיצה, ומליקה. ובידו הימנית, שאין עבודה אלא בימין.

והוינן בה: וטאת עצמה, מנלן שאינה באה אלא מן החולין?

ומפרשינן: אמר רב חסדא: אמר קרא לגבי פר חטאת של יוה"כ והקריב אהרן את פר החטאת אשר לו ודורשים משלו ולא משל צבור מתרומת הלשכה ולא משל מעשר.

ופרכינן: ביום מביום צוותו נפקא? ולמה לו — ללמוד מחטאת שהרי בכל הקרבנות כתוב ביום צוותו להקריב שמשמע ביום ולא כלילה?

ומתריצינן: כדי נסבה! אכן אפשר ללמוד מביום צוותו, ומה שכתוב שלמדים מחטאת שאינה באה אלא ביום [נכתוב "כי ביום הזה יכפר עליכם"] נאמר שלא לצורך, אגב שאר הדברים שלמדים מחטאת.

ופרכינן: למה לו ללמוד מחטאת שהעבודה נעשית בידו הימנית? הרי מדרבה בר בר חנה נפקא!

דאמר רבה בר בר חנה אמר ריש לקיש: כל

תודה שמתפגלים עם התורה וכן הלחם של איל נזיר שמתפגל אתו.

80. ובפרק שני פרש"י שהדם מפגל את הבשר ואת האימורים, והבשר והאימורים מתפגלים וכן פירשו תוס' כאן.

79. כך פירש"י שהנסכים מתפגלים. וזה שלא כדעת רבנן לעיל במשנה [מג א] שנסכים לעולם אינם מתפגלים אלא כדעת רבי מאיר שנסכים הבאים עם הזבח מתפגלים. ובשטמ"ק כאן תיקן שהכוונה על כבשי עצרת שאם פיגל בהם גם הלחם הבא אתם מתפגל. ומזה למדים ללחמי